

hvert Skridt henimod Frihed og Opfyldelse af Folkerettens Krav giver os mere Haab om at naa vort Maal.

Men der er én Ting til fra Sønderjylland, som jeg i Dag maa omtale.

Da dette Blads Læsere sikkert følger med i Aviserne, vil de have set, at der i Anledning af den nordslesvigske Rigsdagsmand, Hanssen-Nørremøllers Afstemning i den tyske Rigsdag, er opstaaet Uenighed mellem hans Vælgere.

Hanssen stemte ved Behandling af en Bevilling til de tyske Kolonier med Regeringen.

Dette var enestaaende i Nordslesvigs Historie efter 1864.

Men — Hanssen vidste, hvad han gjorde.

Han vidste, at Underhandlingerne om Optantspørgsmaalet var saa vidt fremskredne, at de snart kunde afsluttes; han vidste, at Rigskansleren, Fryst v. Bülow, der absolut maatte ønske nævnte Bevilling, var meget venlig stemt overfor Optantspørgsmaalets Løsning. Det gjaldt da at bevare v. Bülows Venlighed.

Alt dette vidste Hanssen, der i mange Aar utrættelig har arbejdet netop for Optanterne.

Nu kan alle se, hvorfor han gik med Regeringen. Men Vælgerne — Tilskuerne vil jeg kalde dem — der ikke saa, hvad der foregik bag lukkede Døre, der ikke kendte de hemmelige Konferencer, de forstod det ikke; i hvert Fald ikke alle. De misfornøjede mødte op med deres Kritik, skaanselsløst, ansvarsløst kan man næsten sige. Mange og taktløse var de Angreb, Hanssen maatte taale.

Men hans gode Samvittighed lyste ham ud af Øjnene, naar han talte; hans prøvede Kærlighed til sit Land og Folk, hans forstandige Kamp gav ham Styrke. Og de fleste af hans Vælgere, blandt dem de bedste sønderjyske Mænd, som gamle Peder Skau, stod ham bi.

Naar han nu den 25. ds. atter stiller sig som Kandidat ved Rigsdagsvalget, vil han sikkert blive valgt med et endnu større Stemmetal end sidst, som Tak for sin Del i det nu fuldendte Arbejde*).

Men den Lære, vi kan uddrage af dette, og som jeg gerne vil indprente alle Kvinder, er: lad os aldrig dømme for hastigt i Politik.

Vi, som staar udenfor, vi ser ikke alle Enkelthederne i det store Maskineri, vi kan ikke regne ud, hvornaar der skal skrues her eller løsnes der i alle Maskinens Dele.

Vi har Lov til at fordre vor Ret, og vi skal og bør gøre det fast og bestemt og

uafladeligt. Men vi har ikke Lov til at beskylde nogen for Forræderi, før vi har Syn for Sagn.

I ingen andre Forhold dømmes der saa hensynsløst som i Politik. Vi vogter os vel for at kalde en Mand en Tyv og en Forræder, før vi har Bevis for hans Brøde. I Politik tages der intet Hensyn til sligt.

Vi Kvinder, som nu arbejder for vor Stemmeret, baade kommunal og politisk, vi maa søge at arbejde med Takt og Forstand, bruge værdigere Midler end Mænd somme-tider gør, fremfor alt ikke dømme før vi ser, at der er begaaet en Brøde. Vi skal bringe mere Idealisme ind i det politiske Liv, og vi kan gøre det, naar vi faar Lov at tale med; vi kan, naar vi har Vilje dertil.

Martha Ottosen.

Eskimo-Kvinder.

Knud Rasmussen: „Nye Mennesker,“ med Tegninger af *Harald Moltke*. (1905) G. B. N. F.

Knud Rasmussen: „Under Nordenvindens Svøbe.“ (1906) G. B. N. F.

(Fortsat).

Eskimokvindens Husliv har alligevel sine meget mørke Sider. „Der var en Gang — det er saamænd den gamle Historie — en Mand, som pryglede sin Kone.“ . . . og „saa flygtede Konen op paa Fjældene“ — saaledes begynder mange af deres Eventyr og gamle Sagn, som K. R. er blevet overbevist om „i langt højere Grad, end man tidligere har troet, er Eskimoernes egen Historie —“ en Overbevisning, han har naaet til gennem at sammenligne Sagnene med Fortællinger om, hvad nulevende Mennesker har oplevet og bedrevet, Fortællinger, der er ham meddelt af disse selv eller dem, der har levet sammen med dem. Og deraf fremgaar da, at de mange Hjerteløsheder, der omtales — „Mænd, der spiser deres Koner“ . . . „hensynsløse Blodbad paa Kvinder,“ etc. sikkert alt sammen er „Oplevelser, der samvittighedsfuldt er blevet berettet fra Slægt til Slægt.“

I denne Natside af Eskimolivet er der oftest tildelt Kvinden den lidendes Rolle — af den ganske simple Grund, at hun er den legemlig svage. Kvinden, den forældreløse, Barnet, Dyret er mellem Eskimoerne i Kamp mod Manden mer eller mindre værgeløse, om end Tanken om Slægtshævn holder Mandens Arm tilbage over for Hustruen. I al sin Gru kommer dette Mandsherredømme frem, hvor Selvop-

*) Denne Formodning er, som vi nu alle ved, fuldt ud gaaet i Opfyldelse. Red.